

[Udenrigsministeren]

Den Europæiske Union vil betyde for færøske og grønlandske forhold. Om det kan jeg sige, at vi allerede er i kontakt med hjemmestyret og landsstyret, og at vi fortsat vil være i tæt kontakt med de to hjemmestyrer for at belyse de mange spørgsmål, der måtte opstå. Men helt generelt vil jeg kunne sige, at der sker ingen grundlæggende ændringer.

Derfor kan jeg sige til hr. Rosing, der spørger helt konkret, om den frihed, Grønland har i hjemmestyret, bliver begrænset, at svaret på det er et klart nej. Der sker ikke en sådan begrænsning. Der sker heller ingen ændringer i de forhold, der er omkring udenrigspolitikken. Og når hr. Rosing lidt drillende spørger: Melder Danmark sig her ud af rigsfællesskabet? kan jeg sige til hr. Rosing: Nej, det gør Danmark ikke, for den danske grundlov består uændret, efter at Danmark indtræder i Den Europæiske Union.

Jeg er meget glad for det grønlandske ord-sprog, som hr. Rosing bragte frem.

Jeg skal ikke forsøge at gengive det på inuit, men dette, at når man fortier et spøgelse, så vokser det sig stadig større, er jo også noget, der passer ganske godt på den danske debat om Den Europæiske Union, og derfor er der grund til at glæde sig over, at det, der for nogle endnu er et spøgelse, så sandelig ikke er noget, der er blevet fortiet eller vil blive fortiet.

Når jeg tænker tilbage på forløbet under for-handlingerne på regeringskonferencerne, ja, så kan jeg ikke komme i tanker om noget spørgs-mål, som vi i nyere tid har diskuteret og gen-nemarbejdet mere end netop dette. Regeringen har under forhandlingsforløbet haft et tæt og konstruktivt samarbejde med Folketingets Markedsudvalg, og alle de centrale spørgsmål har været endevendt, de har været grundigt diskuteret her i folketingssalen og på både for-melle og uformelle udvalgsmøder. Når vi ser på det grundlæggende materiale og på omfan-get af den folkelige debat, ja, så kan vi fastslå, at det ikke er på noget svagt grundlag, Dan-mark nu skal træffe sin beslutning; problemer-ne er overordentlig gennemarbejdet.

Den afgørelse, vi skal træffe, ja, den er først og fremmest af politisk karakter, og den skal derfor ikke træffes ud fra enkelthederne og de mange detailspørgsmål, og det gælder, uanset om man føler sig som tilhænger eller som mod-stander. Nej, afgørelsen skal træffes ud fra en

generel holdning til Danmarks deltagelse i det europæiske samarbejde, et samarbejde mellem store og små medlemslande, som gensidigt tager hensyn til hinanden. Og man skal huske på, at et internationalt samarbejde som det, der ligger i unionstraktaten, giver netop de små lande mulighed for en større indflydelse, end små lande normalt har i klassisk interna-tionalt samarbejde, for slet ikke at tale om den mangel på indflydelse, der jo karakteriserer små lande, som holder sig uden for internatio-nale organisationer, hvis beslutninger har virk-ninger langt uden for kredsen af medlemslan-de.

EF eksisterer, Den Europæiske Union er en kendsgerning, og vore politiske og økonomi-ske forhold vil under alle omstændigheder bli-ve ændret fra den 1. januar 1993. Man kan sige det på den måde, at status quo ikke eksisterer, der er ikke noget, der vil blive, som det var, ligegyldigt hvordan vi stemmer.

Hvordan Den Europæiske Union skal ud-vikle sig i fremtiden, er jo imidlertid ikke no-gen given sag. Der er ikke tale om nogen færdig form, som vil blive presset ned over med-lemslandene. Der er tale om en ramme, som danner grundlag for fredelige forhandlinger om løsning af fælles problemer. Der er i virke-ligheden tale om et alternativ til jungleloven i det internationale samfund. Hvilke mulighe-der er der i praksis for at løse globale proble-mer, hvis ikke netop nabolande kan klare de-res egne forhold?

At stå udenfor vil give Danmark ringere mulighed for at påvirke den internationale udvik-ling i positiv retning, og derfor er det også vig-tigt, at debatten i tiden frem til folkeafstemnin-gen kommer til at dreje sig om den fremtidige linie. Det bør vi nok bruge kræfter på i stedet for at være tilbageskuende.

Man skal holde sig baggrunden for unions-traktaten for øje. De europæiske lande, som jo tidligere tit løste problemerne imellem sig med krig, eller som forsøgte at skabe løsninger ved krig, har ved Fællesskabet og nu Den Europæ-iske Union etableret et forum til at klare pro-blemerne ved forhandling. Enkeltstater kom-mer til kort over for en lang række af den mo-derne verdens problemer, det har jo hele pe-rioden efter den 2. verdenskrig vist, men med unionstraktaten sættes vi i højere grad i stand til at klare vore økonomiske og politiske pro-blemer i fællesskab og ved samarbejde.